

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního senátu)

17. ledna 2013*

„Výsady a imunity — Člen Evropského parlamentu — Rozhodnutí o zbavení imunity — Činnost nesouvisející s funkcemi poslance — Řízení o zbavení imunity — Rozhodnutí nechránit výsady a imunity — Zánik právního zájmu na podání žaloby — Nevydání rozhodnutí ve věci samé“

Ve spojených věcech T-346/11 a T-347/11,

Bruno Gollnisch, s bydlištěm v Limonest (Francie), zastoupený G. Duboisem, advokátem,

žalobce,

proti

Evropskému parlamentu, zastoupenému R. Passosem, D. Moorem a K. Zejdovou, jako zmocněnci,

žalovanému,

jejichž předmětem je zaprvé návrh na zrušení rozhodnutí o zbavení imunity žalobce, přijatého Parlamentem dne 10. května 2011, jakož i návrh na náhradu škody, kterou při tom utrpěl, a zadruhé návrh na zrušení rozhodnutí nechránit imunitu žalobce, přijatého Parlamentem dne 10. května 2011, jakož i návrh na náhradu škody, kterou při tom utrpěl,

TRIBUNÁL (první senát),

ve složení J. Azizi, předseda, S. Frimodt Nielsen (zpravodaj) a M. Kančeva, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. července 2012,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

Právní rámec

Protokol o výsadách a imunitách

- 1 Článek 8 Protokolu č. 7 o výsadách a imunitách Evropské unie (Úř. věst. 2010, C 83, s. 266, dále jen „protokol“) stanoví:

„Členové Evropského parlamentu nemohou být vyšetřováni, zadrženi nebo stíháni pro své názory či hlasování během výkonu své funkce.“

- 2 Článek 9 protokolu stanoví:

„V průběhu zasedání Evropského parlamentu jeho členové:

- a) na území vlastního státu požívají imunit přiznávaných členům parlamentu vlastního státu;
- b) na území všech ostatních členských států nemohou být zadrženi ani soudně stíháni.

Jsou chráněni imunitou rovněž během cesty na místo zasedání Evropského parlamentu a při návratu z něj.

Imunity se nelze dovolávat v případě přistižení při činu; Evropský parlament je oprávněn svého člena imunity zbavit.“

Jednací řád Parlamentu

- 3 Podle čl. 3 odst. 6 druhého pododstavce jednacího řádu Evropského parlamentu (dále jen „jednací řád“), který byl několikrát pozměněn, ve znění z března 2011 (Úř. věst. L 116, s. 1), který je *ratione temporis* použitelný na spor:

„Zahájí-li příslušné orgány členských států řízení, které může vést ke ztrátě mandátu poslance, požádá předseda tyto orgány, aby ho pravidelně informovaly o stavu řízení. Předseda postoupí tuto věc [výboru příslušnému pro ověřování pověřovacích listin], na jehož návrh může Parlament zaujmout k dané věci postoj.“

- 4 Článek 5 odst. 1 jednacího řádu stanoví:

„Poslanci požívají výsad a imunit v souladu s [protokolem].“

- 5 Článek 6 jednacího řádu uvádí:

„1. Při výkonu svých pravomocí s ohledem na výsady a imunity usiluje Parlament především o zachování své integrity jako demokratického zákonodárního shromáždění a o zajištění nezávislosti poslanců při plnění jejich povinností.

2. Každá žádost o zbavení poslanecké imunity, se kterou se příslušný orgán členského státu obrací na předsedu, je oznámena v plénu a je postoupena příslušnému výboru.

3. Každá žádost o ochranu imunity a výsad, se kterou se poslanec nebo bývalý poslanec obrací na předsedu, je oznámena v plénu a je postoupena příslušnému výboru.

[...]

4. V naléhavém případě při zadržení poslance nebo omezení jeho svobody pohybu, kdy jsou patrně porušeny jeho výsady a imunity, může předseda Parlamentu po konzultaci s předsedou a zpravodajem příslušného výboru z vlastního podnětu potvrdit výsady a imunity dotyčného poslance. Předseda oznámí své opatření výboru a informuje Parlament.“

6 Článek 7 jednacího řádu uvádí:

„1. Příslušný výbor projedná žádosti o zbavení imunity nebo žádosti o ochranu imunity a výsad neprodleně a v pořadí, v jakém mu byly předloženy.

2. Výbor předloží návrh odůvodněného rozhodnutí, kterým doporučí přijetí či zamítnutí žádosti o zbavení imunity nebo žádosti o ochranu imunity a výsad.

3. Výbor může požádat příslušný orgán o informace nebo odůvodnění, které považuje za nezbytné k tomu, aby mohl zaujmout stanovisko, zda má být poslanec zbaven imunity či zda má být jeho imunita chráněna. Dotyčný poslanec musí dostat příležitost se vyjádřit; může předložit jakékoli dokumenty nebo jiné písemné doklady, které považuje za relevantní v dané věci. Může být zastoupen jiným poslancem.

[...]

6. V případech týkajících se ochrany imunity nebo výsad výbor určí, zda dané okolnosti představují administrativní nebo jiné omezení volného pohybu poslanců cestujících z místa a do místa zasedání Parlamentu, nebo omezení svobody projevu či hlasování při výkonu mandátu, nebo zda jde o aspekt vymezený článkem [9] [protokolu], který není upraven vnitrostátním právem, a navrhne, aby příslušný orgán učinil nezbytné závěry.

7. Výbor může předložit odůvodněné stanovisko k pravomoci daného orgánu a k přípustnosti žádosti, ale za žádných okolností se nesmí vyslovit o vině nebo o nevině poslance, ani o tom, zda názory nebo činy, které mu jsou přisuzovány, odůvodňují trestní stíhání, a to ani v případě, že se při posuzování žádosti podrobně seznámil se skutkovým stavem daného případu.

8. Zpráva výboru je zařazena jako první bod do programu jednání nejbližšího zasedání následujícího po dni, kdy byla předložena. K návrhu či návrhům rozhodnutí nelze předkládat pozměňovací návrhy.

Rozprava se u každého návrhu na zbavení, zachování nebo na ochranu imunity nebo výsady omezí na důvody pro a proti.

Aniž je dotčen článek 151, poslanec, o jehož výsadách a imunitách se jedná, nesmí promluvit v rozpravě.

O návrhu či návrzích rozhodnutí obsažených ve zprávě se hlasuje při prvním hlasování, které následuje po rozpravě.

Poté, co Parlament projedná danou věc, hlasuje se o každém návrhu obsaženém ve zprávě odděleně. Jestliže je návrh zamítnut, považuje se opačné rozhodnutí za přijaté.

9. Předseda okamžitě sdělí rozhodnutí Parlamentu dotyčnému poslanci a příslušnému orgánu dotyčného členského státu spolu se žádostí, aby byl předseda informován o vývoji daného řízení a o soudních rozhodnutích, která z něj vyplývají. Jakmile předseda obdrží tuto informaci, sdělí ji Parlamentu způsobem, který považuje za nejvhodnější, případně po konzultaci s příslušným výborem.

[...]

11. Výbor se zabývá těmito věcmi a nakládá s veškerými dokumenty s co největší důvěrností.

[...]“

7 Podle článku 24 jednacího řádu:

„1. Konference předsedů se skládá z předsedy Parlamentu a předsedů politických skupin. Předseda politické skupiny se může nechat zastupovat členem své skupiny.

2. Předseda Parlamentu vyzve jednoho z nezařazených poslanců k účasti na schůzích Konference předsedů. Tento poslanec však nemá hlasovací právo.

[...]“

8 Podle čl. 103 odst. 4 jednacího řádu:

„Projednávání žádostí o zbavení imunity [žádostí v rámci řízení o imunitě] podle článku 7 v příslušném výboru je vždy neveřejné.“

9 Kromě toho článek 138 jednacího řádu uvádí:

„1. Návrh [...] nelegislativního usnesení přijatý ve výboru tak, že proti němu hlasovala méně než jedna desetina poslanců výboru, je zařazen do návrhu pořadu jednání Parlamentu pro hlasování bez pozměňovacích návrhů.

Tento bod pořadu jednání je předmětem jediného hlasování, pokud před sestavením konečného návrhu pořadu jednání politické skupiny nebo jednotliví poslanci, kteří tvoří dohromady jednu desetinu poslanců Parlamentu, písemně nepožádají, aby bylo k tomuto bodu možno předkládat pozměňovací návrhy. V takovém případě stanoví předseda lhůtu pro předložení pozměňovacích návrhů.

2. O bodech zařazených do konečného návrhu pořadu jednání pro hlasování bez pozměňovacích návrhů se rovněž nevede rozprava, pokud Parlament při přijímání pořadu jednání na začátku dílčího zasedání nerozhodne jinak, a to na návrh Konference předsedů nebo na žádost politické skupiny nebo nejméně čtyřiceti poslanců.

3. Při sestavování konečného návrhu pořadu jednání dílčího zasedání může Konference předsedů navrhnout zařazení dalších bodů pro hlasování bez pozměňovacích návrhů nebo bez rozpravy. Při přijímání pořadu jednání nesmí Parlament takový návrh přijmout, pokud politická skupina nebo nejméně čtyřicet poslanců podá písemnou námitku nejpozději jednu hodinu před zahájením dílčího zasedání.

[...]“

10 Článek 151 odst. 1 jednacího řádu stanoví:

„1. Poslanec, který požádá o příležitost učinit osobní prohlášení, vystoupí na konci rozpravy o bodu pořadu jednání, který se právě projednává, nebo ve chvíli, kdy se jedná o schválení zápisů ze zasedání, k němuž se vztahuje žádost o vystoupení.

Tento poslanec nesmí hovořit o věcných otázkách, ale musí se při svém projevu omezit na odmítnutí poznámek, které zazněly o jeho osobě během rozpravy, nebo názorů, které mu byly prisuzovány, nebo na opravu výroků, které sám pronesl.“

Skutečnosti předcházející sporu

- 11 Žalobce, Bruno Gollnisch, je poslancem Evropského parlamentu a členem regionální rady regionu Rhône-Alpes (Francie). Je rovněž předsedou skupiny strany Front national v regionální radě regionu Rhône-Alpes.
- 12 Dne 3. října 2008 vydala skupina strany Front national regionu Rhône-Alpes tiskovou zprávu nazvanou „Affaire des fiches‘ à la région: les Tartuffe s’insurgent“ („Spisová aféra‘ v regionu: Tartuffové se bouří“.
- 13 Tato zpráva byla formulována takto:

„Region Rhône-Alpes razantně reagoval na žádost o obecné informace týkající se existence případných návrhů na úpravu pracovní doby z náboženských důvodů podaných úředníky, kteří nejsou křesťany. Generální ředitel služeb tuto žádost označuje za žádost, která je v rozporu se všemi republikánskými zásadami, podle kterých se řídí organizace a fungování veřejné služby v naší zemi“. [Q. (předseda Regionální rady regionu Rhône-Alpes)] považuje tento dotaz za zásadně šokující. Je to velmi snadné a velmi velkorysé, ale znamená to zapomenout na současnost a mít poněkud krátkou paměť. Zapomenout na současnost proto, že se nezdá, že by to byli křesťané, kdo ‚slaví‘ konec období ‚půstu‘ (kdy si bujaře vynahrazují den v noci) rozbíjením, pálením a házením kamení. Zapomenout na současnost proto, že Římané nebyli křesťany upalováni. Mít krátkou paměť proto, že o evidenci veřejné služby v roce 1902 bylo rozhodnuto s ‚republikánským‘ cílem. Mít krátkou paměť proto, že u moci byl právě ‚Levicový blok‘ s ‚papá Combesem‘ a Waldeckem-Rousseau. Mít krátkou paměť proto, že zednářské lóže, které odvedly špinavou práci, s plným vědomím vesele psaly do spisů ‚vede manželský život s arabskou ženou‘. Je pravda, že levice v té době chtěla bojovat proti náboženstvím! Jejím nynějším cílem je však podporovat invazi naší vlasti a zničení naší kultury a našich hodnot islámem, jehož dodržování lidských práv a svobody tam, kde je u moci, dobře známe: Saudská Arábie, Irán, Súdán, Afghánistán ... periferie našich měst a brzy celá naše země, s požehnáním lóží a levic?“
- 14 Na tiskové konferenci konané v Lyonu (Francie) dne 10. října 2008 žalobce zejména potvrdil, že tato zpráva byla sepsána osobami oprávněnými vyjadřovat se jménem zvolených zástupců politické skupiny, které předsedá v regionální radě.
- 15 V reakci na trestní oznámení Ligue internationale contre le racisme et l’antisémitisme (LICRA) bylo francouzskými úřady zahájeno dne 22. ledna 2009 vyšetřování proti neznámému pachateli z důvodu podněcování k rasové nesnášenlivosti.
- 16 Dopisem ze dne 9. června 2010 zaslaným předsedovi Parlamentu žalobce předsedu parlamentu požádal, aby „důrazně protestoval u francouzských orgánů“. V tomto dopise uvedl, že se vyšetřovací soudce v Lyonu snažil o jeho zatčení policií dne 4. června 2010, aby ho předvedli. Konkrétně uvedl, že toto „donucovací opatření je zakázáno Francouzskou ústavou (článek 26), jakož i Protokolem o výsadách a imunitách z roku 1965 (dnes článek 9 Protokolu č. 7, který je přílohou Smlouvy), jelikož tento soudce nepožádal o zbavení [jeho] poslanecké imunity“.
- 17 Dne 14. června 2010 předseda Parlamentu v plénu oznámil, že ze strany žalobce obdržel žádost o ochranu imunity a podle čl. 6 odst. 2 jednacího řádu tuto žádost předal výboru pro právní záležitosti.
- 18 Dopisem ze dne 25. října 2010, který Parlament obdržel dne 3. listopadu 2010, zaslal ministr vnitra, strážce pečeti, ministr spravedlnosti a svobod Francouzské republiky předsedovi Parlamentu žádost, aby byl žalobce zbaven poslanecké imunity na základě žádosti státního zástupce u Cour d’appel de Lyon (odvolací soudu v Lyonu) ze dne 14. září 2010 za účelem vyšetřování trestního oznámení podaného proti žalobci a případného umožnění předvedení žalobce před příslušné soudy.

- 19 Dne 24. listopadu předseda Parlamentu v plénu uvedl, že obdržel žádost o zbavení imunity žalobce a podle čl. 6 odst. 2 jednacího řádu tuto žádost předal výboru pro právní záležitosti.
- 20 Pan B. Rapkay byl jmenován zpravodajem pro tyto dva spisy týkající se žalobce, totiž zbavení jeho imunity, jakož i žádost o ochranu jeho imunity.
- 21 Žalobce byl vyslechnut výborem pro právní záležitosti Parlamentu dne 26. ledna 2011, co se týkalo jak žádosti o ochranu jeho imunity, tak i žádosti o zbavení jeho imunity.
- 22 Dne 11. dubna 2011 přijal výbor pro právní záležitosti návrh rozhodnutí Parlamentu doporučující zbavit žalobce imunity, jakož i návrh rozhodnutí doporučujícího nechránit jeho imunitu.
- 23 Na plenárním zasedání dne 10. května 2011 Parlament rozhodl zbavit žalobce imunity a současně nechránit jeho imunitu.
- 24 Rozhodnutí o zbavení imunity žalobce je odůvodněno takto:

- „A. vzhledem k tomu, že francouzský státní zástupce požádal, aby byl poslanec [...] Parlamentu Bruno Gollnisch zbaven poslanecké imunity, a bylo tak možné prošetřit trestní oznámení týkající se údajného podněcování k rasové nesnášenlivosti a případně proti němu vést řízení před francouzským soudem prvního stupně, odvolacím soudem a nejvyšším soudem (Cour de Cassation),
- B. vzhledem k tomu, že žádost o zbavení Bruna Gollnische imunity se týká údajného spáchání trestného činu podněcování k rasové nesnášenlivosti, který měl být spáchán tiskovou zprávou vydanou dne 3. října 2008 politickou skupinou Front national regionu Rhône-Alpes, jejímž předsedou byl Bruno Gollnisch,
- C. vzhledem k tomu, že podle článku 9 Protokolu o výsadách a imunitách Evropské unie v průběhu zasedání Evropského parlamentu jeho členové na území vlastního státu požívají imunity přiznávané členům parlamentu vlastního státu; a vzhledem k tomu, že Evropský parlament je oprávněn svého člena imunity zbavit,
- D. vzhledem k tomu, že podle článku 26 Ústavy Francouzské republiky nesmí být žádný člen parlamentu zadržen a nesmí na něj být uplatněno žádné opatření zbavující jej svobody či tuto svobodu omezující z důvodu trestného činu či přestupku, aniž k tomu dá souhlas komora parlamentu, k níž náleží. Toto svolení se nepožaduje v případě spáchání vážného zločinu, *flagrante delicto* nebo pravomocného odsouzení,
- E. vzhledem k tomu, že v daném případě neobjevil Parlament žádné důkazy o *fumus persecutionis*, tedy že neexistuje dostatečně závažné a konkrétní podezření, že by se případ zakládal na záměru politicky poškodit daného poslance,
- F. vzhledem k tomu, že se žádost francouzských orgánů netýká politických aktivit Bruna Gollnische jakožto poslance [...] Parlamentu; vzhledem k tomu, že se naopak týká aktivit, jež jsou čistě regionální a místní povahy, konkrétně jeho činnosti jakožto člena regionální rady regionu Rhône-Alpes, do níž byl Bruno Gollnisch zvolen na základě přímých všeobecných voleb, a jedná se tedy o mandát odlišný od mandátu poslance [...] Parlamentu,
- G. vzhledem k tomu, že Bruno Gollnisch poskytl vysvětlení zveřejnění tiskové zprávy, která vedla k dotčené žádosti o zbavení imunity, jeho politickou skupinou v regionální radě Rhône-Alpes, v němž uvádí, že tato zpráva byla napsána skupinou Front national, včetně jejího vedoucího pro komunikaci, který byl „oprávněn hovořit jménem zvolených zástupců strany Front national“;

vzhledem k tomu, že uplatnění poslanecké imunity na takovou situaci by představovalo nepřiměřené rozšíření působnosti pravidel, jejichž účelem je zabránit zasahování do fungování a nezávislosti Parlamentu,

H. vzhledem k tomu, že není úkolem Parlamentu, ale příslušných justičních orgánů rozhodnout v souladu s veškerými demokratickými zárukami o tom, do jaké míry byly porušeny francouzské právní předpisy zakazující podněcování k rasové nesnášenlivosti a jaké by měly být právní následky tohoto porušení,

I. vzhledem k tomu, že je tudíž vhodné v tomto případě doporučit, aby byl Bruno Gollnisch zbaven poslanecké imunity,

1. rozhoduje, že se Bruno Gollnisch zbavuje imunity [...]"

25 Kromě toho rozhodnutí nechránit imunitu žalobce obsahuje stejné odůvodnění jako odůvodnění rozhodnutí o zbavení jeho imunity s výjimkou zejména bodu I odůvodnění a výroku uvedeného rozhodnutí, které znějí takto:

„I. [...] nyní francouzské orgány oficiální žádost o zbavení imunity podaly, aby mohly taková opatření omezující svobodu v budoucnosti přijmout, a tudíž již není nutné imunitu Bruna Gollnische v této věci chránit

[...]

1. rozhoduje, že neochrání imunitu a výsady, kterých požívá Bruno Gollnisch [...]"

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

26 Návrhy došlými kanceláři Tribunálu dne 7. července 2011 žalobce podal projednávané žaloby směřující ke zrušení rozhodnutí Parlamentu zbavit jej imunity (věc T-346/11) a nechránit jeho imunitu (věc T-347/11), jakož i k získání náhrady nemajetkové újmy, která mu údajně byla způsobena.

27 Tribunál (první senát) rozhodl na základě zprávy soudce zpravodaje zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Tribunálu vyzval účastníky řízení k předložení určitých dokumentů a položil jim písemně otázky. Účastníci řízení této žádosti vyhověli.

28 Usnesením předsedy prvního senátu Tribunálu ze dne 3. července 2012 byly věci T-346/11 a T-347/11 v souladu s článkem 50 jednacího řádu spojeny pro účely ústní části řízení a rozsudku.

29 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 10. července 2012

30 Ve věci T-346/11 žalobce navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil rozhodnutí Parlamentu ze dne 10. května 2011 o přijetí zprávy pana Rapkaye č. A7-0155/2011, jímž byl žalobce zbaven poslanecké imunity,

— přiznal žalobci částku 8 000 eur jako náhradu jeho nemajetkové újmy,

— přiznal žalobci částku 4 000 eur jako náhradu výdajů vynaložených na jeho zastoupení a přípravu jeho žaloby.

31 Parlament navrhuje, aby Tribunál:

- zamítl žalobu jako neopodstatněnou,
- uložit žalobci náhradu nákladů řízení.

32 Ve věci T-347/11 žalobce navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil rozhodnutí Parlamentu ze dne 10. května 2011 o přijetí zprávy č. A7-0154/2011 pana Rapkaye, jímž bylo rozhodnuto nechránit žalobcovu poslaneckou imunitu,
- přiznal žalobci částku 8 000 eur jako náhradu jeho nemajetkové újmy,
- přiznal žalobci částku 4 000 eur jako náhradu výdajů vynaložených na jeho zastoupení a přípravu jeho žaloby.

33 Parlament navrhuje, aby Tribunál:

- odmítl žalobu jako nepřípustnou,
- podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou,
- uložit žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

Úvodní poznámky

K režimu poslanecké imunity stanovenému protokolem

- 34 Je třeba připomenout, že poslanecká imunita evropských poslanců, jak je upravena v člancích 8 a 9 protokolu, zahrnuje obě formy ochrany, které jsou obvykle přiznávány členům národních parlamentů členských států, tedy imunitu ve vztahu k vyjádřeným názorům či hlasování během výkonu poslanecké funkce, jakož i nedotknutelnost poslanců zahrnující v zásadě ochranu proti soudnímu stíhání (rozsudky Soudního dvora Marra, C-200/07 a C-201/07, Sb. rozh. s. I-7929, bod 24, a ze dne 6. září 2011, Patriciello, C-163/10, Sb. rozh. s. I-7565, bod 18).
- 35 Cílem článku 8 protokolu, který představuje zvláštní ustanovení použitelné na jakékoli soudní řízení, ve kterém poslanec Parlamentu požívá imunity ve vztahu k vyjádřeným názorům a hlasování při výkonu poslanecké funkce, je chránit svobodu projevu a nezávislost poslanců Parlamentu, takže brání jakémukoli soudnímu řízení zahájenému z důvodu takových názorů a hlasování (rozsudek Patriciello, bod 34 výše, bod 26).
- 36 Soudní dvůr připomněl, že článek 8 protokolu se s ohledem na svůj cíl, jímž je chránit svobodu projevu a nezávislost poslanců Parlamentu, a své znění, které vedle názorů odkazuje výslovně na hlasování uvedených poslanců, uplatní především na prohlášení učiněná uvedenými poslanci v samotných prostorách Parlamentu (rozsudek Patriciello, bod 34 výše, bod 29).
- 37 Soudní dvůr však upřesnil, že není vyloučeno, že prohlášení učiněné takovými poslanci mimo tyto prostory může rovněž představovat názor vyjádřený během výkonu funkce ve smyslu článku 8 protokolu, jelikož existence takového názoru závisí nikoliv na místě, kde bylo prohlášení učiněno, nýbrž na jeho povaze a obsahu (rozsudek Patriciello, bod 34 výše, bod 30).

- 38 Článek 8 protokolu, odkazující na názory vyjádřené poslanci Parlamentu, je totiž úzce spjat se svobodou projevu. Svoboda projevu jakožto podstatný základ demokratické a pluralitní společnosti odrážející hodnoty, na kterých je Unie podle článku 2 SEU založena, představuje základní právo zaručené článkem 11 Listiny základních práv Evropské unie (Úř. věst. C 83, s. 389), která má podle čl. 6 odst. 1 SEU stejnou právní sílu jako Smlouvy. Tato svoboda je rovněž zakotvena v článku 10 úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (rozsudek Patriciello, bod 34 výše, bod 31).
- 39 Je tedy třeba mít za to, že pojem „názor“ ve smyslu článku 8 protokolu musí být chápán v širokém smyslu jako zahrnující vyjádření nebo prohlášení, která svým obsahem odpovídají tvrzením představujícím subjektivní posouzení (rozsudek Patriciello, bod 34 výše, bod 32).
- 40 Ze znění článku 8 protokolu rovněž vyplývá, že k tomu, aby se na názor vztahovala imunita, musí jej poslanec Parlamentu vyjádřit „během výkonu funkce“, což implikuje souvislost mezi vyjádřeným názorem a parlamentní funkcí (rozsudek Patriciello, bod 34 výše, bod 33).
- 41 Pokud jde o prohlášení poslance Parlamentu, který je trestně stíhán v členském státě původu, je třeba konstatovat, že imunita podle článku 8 protokolu může definitivně zabránit soudním orgánům a vnitrostátním soudům vykonávat příslušné pravomoci v oblasti stíhání a trestání trestných činů za účelem zajištění dodržování veřejného pořádku na jejich území, a zároveň tak zcela připravit osoby poškozené těmito prohlášeními o přístup ke spravedlnosti, a to případně i za účelem získání náhrady vzniklé škody v občanskoprávním řízení (viz v tomto smyslu rozsudek Patriciello, bod 34 výše, bod 34).
- 42 S ohledem na tyto důsledky musí být spojitost mezi vyjádřeným názorem a parlamentní funkcí přímá a zřejmá (rozsudek Patriciello, bod 34 výše, bod 35).
- 43 Kromě toho článek 9 protokolu stanoví, že poslanec Parlamentu požívá na území vlastního státu imunit přiznávaných členům parlamentu vlastního státu.
- 44 Obsah imunity stanovené v článku 9 protokolu je určen odkazem na relevantní vnitrostátní ustanovení (rozsudky Marra, bod 34 výše, bod 25, a Patriciello, bod 34 výše, bod 25), a může se tudíž lišit podle členského státu původu poslance Parlamentu.
- 45 Kromě toho Parlament může poslance zbavit imunity podle čl. 9 třetího pododstavce protokolu, zatímco imunita stanovená v článku 8 jej zbavit nemůže (rozsudek Patriciello, bod 34 výše, bod 27).
- 46 Proto, pokud je vnitrostátním orgánem podána žádost o zbavení imunity, přísluší nejprve Parlamentu ověřit, zda se na skutečnosti, na nichž je žádost o zbavení imunity založena, může vztahovat článek 8 protokolu, v kterémžto případě zbavení imunity není možné.
- 47 Pokud Parlament dojde k závěru, že se článek 8 protokolu neuplatní, musí následně ověřit, zda poslanci Parlamentu přísluší imunita stanovená v článku 9 protokolu pro skutečnosti, které jsou mu vytýkány, a pokud ano, rozhodnout, zda je či není třeba ho této imunity zbavit.

K rozlišení, které je třeba činit mezi zbavením imunity a ochranou imunity ve smyslu protokolu

- 48 Nejprve je třeba poznamenat, že i když je zbavení imunity poslance Parlamentu výslovně stanoveno v článku 9 protokolu, není tomu tak, pokud jde o ochranu imunity poslance Parlamentu, která vyplývá pouze z čl. 6 odst. 3 jednacího řádu Parlamentu, který tento pojem nedefinuje.

- 49 Soudní dvůr rozhodl, pokud jde o článek 8 protokolu, že jednací řád je aktem o vnitřní organizaci, který nemůže založit ve prospěch Parlamentu pravomoci, které mu nejsou výslovně svěřeny normativním aktem, v daném případě protokolem, a že z toho vyplývá, že i když Parlament po předložení žádosti dotyčného evropského poslance přijme na základě jednacího řádu rozhodnutí o ochraně imunity, představuje toto rozhodnutí stanovisko, které nemá závazné účinky vůči vnitrostátním soudním orgánům (rozsudek Marra, bod 34 výše, bod 39).
- 50 Kromě toho okolnost, že právní řád členského státu stanoví postup na ochranu členů národního parlamentu, který mu umožňuje zasáhnout, pokud vnitrostátní soud tuto imunitu neuzná, neznamená, že jsou Parlamentu přiznány stejné pravomoci vůči poslancům Parlamentu pocházejícím z tohoto státu, jelikož článek 8 protokolu takovou pravomoc Parlamentu výslovně nestanoví a neodkazuje na vnitrostátní právní předpisy (rozsudek Marra, bod 34 výše, bod 40).
- 51 Z této judikatury vyplývá, že musí být rozlišováno mezi ochranou imunity, která je založena na článku 8 protokolu, který stanoví absolutní imunitu, jejíž obsah je určen pouze evropským právem a kterou Parlament nemůže odejmout, a ochranou imunity, která je založena na článku 9 protokolu, jež naopak odkazuje na pravidla vnitrostátního práva členského státu původu poslance Parlamentu, pokud jde o obsah a rozsah imunity stanovené v jeho prospěch, přičemž Parlament může v případě potřeby tuto imunitu odejmout.
- 52 Jelikož imunita stanovená v článku 9 protokolu vyplývá přímo z právního předpisu a jelikož poslanec může být zbaven imunity pouze rozhodnutím Parlamentu, přichází ochrana imunity, v rámci ustanovení článku 9 protokolu, v úvahu pouze v případě, kdy v případě neexistence žádosti o zbavení imunity poslance je imunita, jak vyplývá z ustanovení vnitrostátního práva původu poslance Parlamentu, porušena zejména jednáním policejních nebo soudních orgánů členského státu původu uvedeného poslance.
- 53 Za takových okolností může poslanec Parlamentu požádat Parlament o ochranu imunity, jak to stanoví čl. 6 odst. 3 jednacího řádu Parlamentu.
- 54 Z toho vyplývá, že rozhodnutí Parlamentu o žádosti o ochranu imunity poslance Parlamentu přichází v úvahu, pouze pokud Parlament neobdržel žádnou žádost příslušných vnitrostátních orgánů o zbavení této imunity.
- 55 Ochrana imunity tak představuje způsob, kterým Parlament může zasáhnout na základě žádosti poslance Parlamentu, pokud vnitrostátní orgány porušují nebo se připravují porušit imunitu jednoho z jeho členů.
- 56 Naproti tomu, pokud vnitrostátní orgány podají žádost o zbavení imunity, musí Parlament přijmout rozhodnutí o zbavení nebo nezbavení imunity. V takovém případě ochrana imunity již nemá opodstatnění, jelikož Parlament buď imunitu odejme a její ochrana nepřipadá v úvahu, nebo tuto imunitu neodejme a její ochrana je zbytečná, protože vnitrostátním orgánům je oznámeno, že jejich žádost o zbavení imunity byla Parlamentem zamítnuta, a imunita je tak překážkou opatření, které by vnitrostátní orgány mohly nebo chtěly učinit.
- 57 Ochrana imunity je tudíž bezpředmětná, pokud je vnitrostátní orgány požádají o zbavení imunity. Parlament nemá povinnost jednat z vlastní iniciativy z důvodu nepodání formální žádosti příslušnými orgány členského státu, ale naopak musí přijmout rozhodnutí a zabývat se takovou žádostí.

K výkonu práva podat žalobu a k rozsahu přezkumu vykonávaného Tribunálem v takovém rámci

- 58 Ačkoliv výsady a imunity přiznané Unii protokolem mají pouze funkční povahu, jelikož směřují k tomu, aby nevznikaly překážky pro fungování a nezávislost Unie, nic to nemění na tom, že byly výslovně přiznány členům Parlamentu, jakož i úředníkům a ostatním zaměstnancům orgánů Unie. Skutečnost, že výsady a imunity jsou stanoveny ve veřejném zájmu Unie, odůvodňuje pravomoc přiznanou orgánům případně imunity zbavit, avšak neznámá, že tyto výsady a imunity jsou přiznány výlučně Unii, a nikoli rovněž jejím úředníkům, jiným zaměstnancům a členům Parlamentu. Protokol tak vytváří ve prospěch uvedených osob subjektivní právo, jehož dodržování je zajištěno systémem procesních prostředků stanoveným Smlouvou (viz rozsudek Tribunálu ze dne 19. března 2010, Gollnisch v. Parlament, T-42/06, Sb. rozh. s. II-1135, bod 94, a citovaná judikatura).
- 59 Parlamentu je však třeba přiznat velmi širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o směr, který hodlá sledovat při rozhodování o žádosti o zbavení imunity nebo žádosti o ochranu imunity, z důvodu politické povahy, kterou takové rozhodnutí vykazuje (v tomto smyslu viz rozsudek Gollnisch v. Parlament, bod 58 výše, bod 101).
- 60 Výkon této pravomoci však není vyňat z žádného soudního přezkumu. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že v rámci tohoto přezkumu musí unijní soud ověřit dodržování procesních pravidel, věcnou správnost skutkových zjištění orgánu, zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení tohoto skutkového stavu a ke zneužití pravomoci (viz obdobně rozsudky Soudního dvora ze dne 25. ledna 1979, Racke, 98/78, Recueil, s. 69, bod 5, a ze dne 22. října 1991, Nölle, C-16/90, Recueil, s. I-5163, bod 12).
- 61 Je třeba připomenout, že za účelem tohoto přezkumu musí být kritika vyjádřená proti odůvodnění zprávy výboru pro právní záležitosti považována za kritiku směřující proti odůvodnění rozhodnutí o zbavení imunity (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 15. října 2008, Mote v. Parlament, T-345/05, Sb. rozh. s. II-2849, bod 59, a Gollnisch v. Parlament, bod 58 výše, bod 98).
- 62 Projednávané žaloby je třeba zkoumat ve světle předchozích úvah.

K žalobě na neplatnost ve věci T-346/11, týkající se zbavení imunity žalobce

- 63 Žalobce uvádí na podporu své žaloby na neplatnost šest žalobních důvodů.
- 64 Poukazuje zaprvé na porušení článku 9 protokolu, zadruhé na porušení „ustálené judikatury“ výboru pro právní záležitosti Parlamentu, zatřetí porušení zásad právní jistoty a legitimního očekávání, začtvrté zásah do nezávislosti poslance, zapáté porušení ustanovení čl. 3 odst. 4 druhého pododstavce jednacího řádu, týkajících se řízení, které může vést ke ztrátě mandátu poslance, a zašesté porušení zásady kontradiktornosti a jeho práva na obhajobu.
- 65 Nejprve je třeba současně zkoumat první a čtvrtý žalobní důvod.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 9 protokolu a k čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zásahu do nezávislosti poslance

- 66 Žalobce na podporu svého prvního žalobního důvodu uvádí, že se Parlament dopustil nesprávného právního posouzení tím, že ho zbavil imunity z důvodu, že slova a názory uvedené v dotčené tiskové zprávě byly vysloveny mimo rámec jeho činnosti poslance Parlamentu. Domnívá se totiž, že svoboda politické debaty a svoboda projevu poslanců musejí být chráněny, ať již jsou používány v přísném rámci Parlamentu či nikoli, a že jeho imunita měla tudíž být ochráněna, nikoli odejmuta. Má totiž za

to, že se článek 9 protokolu týká veškerých úkonů provedených mimo výkon parlamentních činností *stricto sensu*, které jsou chráněny imunitou stanovenou v článku 8 protokolu. Parlament tak údajně porušil článek 9 protokolu.

- 67 Žalobce kromě toho na podporu čtvrtého žalobního důvodu tvrdí, že ho Parlament nemohl zbavit imunity tím, že rozhodl, že nevyužil své svobody projevu při výkonu svých funkcí poslance Parlamentu. Podle žalobce totiž žádný precedent v předchozí rozhodovací praxi Parlamentu nestanoví povinnost evropského poslance toto postavení uvést, aby mohl požívat výsad a imunit, které jsou spojeny s jeho mandátem, pokud se vyjadřuje mimo obvyklá jednací místa zákonodárního sboru.
- 68 Svoboda politické debaty tak údajně byla porušena a z toho podle žalobce vyplývá porušení čl. 6 odst. 1 jednacího řádu.
- 69 Parlament tato tvrzení popírá.
- 70 Je třeba uvést, že Parlament zkoumal žádost o zbavení imunity pouze vzhledem k článku 9 protokolu, což vyplývá jak z uvedení důvodů zprávy výboru pro právní záležitosti, tak i z rozhodnutí o zbavení imunity.
- 71 Kromě toho žalobce ve svých písemnostech uznává, že Parlament měl správně za to, že žádost o zbavení imunity měla být zkoumána pouze vzhledem k článku 9 protokolu.
- 72 Žalobce kromě toho na jednání potvrdil, že se podle něj článek 8 protokolu v projednávané věci neuplatní.
- 73 Účastníci řízení se tak shodují na skutečnosti, že žádost o zbavení imunity měla být zkoumána vzhledem k ustanovením článku 9 protokolu.
- 74 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že v projednávané věci se slova obsažená v dotčené tiskové zprávě, která jsou žalobci vytýkána, týkají způsobu, kterým předseda a generální ředitel služeb regionální rady regionu Rhône-Alpes reagovali na žádost o obecné informace směřující k získání informací týkajících se některých úředníků.
- 75 Mimoto je nesporné, že tato slova byla napsána mluvčím Front National zasedající v regionální radě regionu Rhône-Alpes, politické skupiny, jejímž předsedou je žalobce, který je sám zvoleným členem uvedené Rady.
- 76 Je rovněž nesporné, že na tiskové konferenci konané v Lyonu dne 10. října 2008 žalobce potvrdil, že tato zpráva byla sepsána osobami oprávněnými vyjadřovat se jménem zvolených zástupců dotčené politické skupiny v regionální radě.
- 77 Je tedy třeba konstatovat, že se tyto skutečnosti přímo týkaly funkcí vykonávaných žalobcem v postavení člena regionální rady a předsedy skupiny Front National v rámci regionální rady regionu Rhône-Alpes. Ostatně žalobce je francouzskými úřady stíhán právě v souvislosti s funkcemi v regionální radě, jak vyplývá z písemností ve spisu v projednávané věci, zvláště z příloh A6, A8 a A10 žaloby a z přílohy B2 žalobní odpovědi.
- 78 Proto neexistuje souvislost mezi dotčenými výroky vytýkanými žalobci a jeho funkcemi jakožto poslance Parlamentu ani, *a fortiori*, přímá a jednoznačná souvislost mezi dotčenými výroky a funkcí poslance Parlamentu, která by mohla odůvodnit, že bude uplatněn článek 8 protokolu, jak je vykládán Soudním dvorem (viz bod 42 výše).
- 79 Parlament se tedy právem domníval, že bylo třeba zkoumat žádost o zbavení imunity žalobce pouze vzhledem k článku 9 protokolu, a nikoli jeho článku 8.

80 Podle článku 9 protokolu žalobce na francouzském území požívá imunit uznanych členů parlamentu této země, které jsou vymezeny článkem 26 francouzské ústavy.

81 V projednávané věci žalobce Parlamentu vytýká, že ho zbavil imunity z důvodu, že dotčené výroky, za něž mu je přičítána odpovědnost, byly vyjádřeny mimo rámec jeho činnosti poslance Parlamentu, ačkoli se podle něj článek 9 protokolu týká všech úkonů učiněných mimo výkonu parlamentních činností *stricto sensu* a má za cíl chránit svobodu politické debaty a svobodu projevu poslanců, ať již jsou používány v přísném rámci Evropského parlamentu či nikoli.

82 Je třeba připomenout, že článek 26 Francouzské ústavy stanoví:

„Žádný člen Parlamentu nemůže být stíhán, vyšetřován, zatčen, zadržen nebo odsouzen pro své názory či hlasování během výkonu funkce.

Žádný člen parlamentu nesmí být v souvislosti s trestnou činností nebo jiným deliktním jednáním zadržen, vzat do vazby, ani proti němu nesmí být použita svoboda omezující opatření bez svolení Předsednictva shromáždění, jehož je členem. Toto svolení se nepožaduje v případě trestného činu nebo v případě jiného deliktního jednání, při němž byla osoba přistižena, nebo v případě konečného odsuzujícího rozsudku.

Zadržení, vzetí do vazby nebo svobodu omezující opatření nebo stíhání člena Parlamentu jsou zastavena po dobu zasedání, pokud o to shromáždění, jehož je poslancem, požádá.

[...]

83 I když žalobce neuvádí, zda chce, aby na něj byla uplatněna imunita nebo nedotknutelnost stanovená těmito ustanoveními, je třeba se nicméně domnívat, že se svou argumentací ve skutečnosti dovolává imunity stanovené v čl. 26 prvním pododstavci francouzské ústavy, jelikož má za to, že nemůže být stíhán nebo souzen v souvislosti s názory, které vyjádřil při výkonu svých funkcí.

84 K tomu, aby bylo možno mít prospěch z ustanovení čl. 26 prvního pododstavce francouzské ústavy je tedy třeba, stejně jako v případě článku 8 protokolu, aby názory vyjádřené členem Parlamentu byly vyjádřeny při výkonu jeho funkcí poslance Parlamentu, protože právě v tomto postavení mu na základě článku 9 protokolu přísluší imunita uznaná francouzskou ústavou.

85 Je však třeba konstatovat, že v projednávané věci se nejedná o takový případ (viz body 74 až 78 výše).

86 Z toho vyplývá, že se Parlament nedopustil pochybení, když se domníval, že:

„[...]se] žádost francouzských orgánů netýká politických aktivit [žalobce] jakožto poslance Evropského parlamentu [...] naopak se týká aktivit, jež jsou čistě regionální a místní povahy, konkrétně jeho činnosti jakožto člena regionální rady regionu Rhône-Alpes, do něhož byl [...] zvolen na základě přímých všeobecných voleb, a jedná se tedy o mandát odlišný od mandátu poslance Parlamentu [...]“

87 Z toho rovněž vyplývá, že není podstatné, zda poslanec Parlamentu uvedl své postavení či nikoli, když vyjádřil dotčené výroky, jelikož tato skutečnost nemá vliv na určení toho, zda uvedené výroky byly učiněny při výkonu funkcí dotyčné osoby.

88 Konečně v rozsahu, v němž argumentace předložená žalobcem uváděla, že nejednal při výkonu svých funkcí poslance Parlamentu, nýbrž pouze v rámci politických aktivit, které může mít každý člen Parlamentu kromě uvedených funkcí, a že se tudíž v projednávané věci neuplatní čl. 26 první pododstavec francouzské ústavy, nýbrž čl. 26 druhý a třetí pododstavec francouzské ústavy, jsou trestní stíhání možná, pokud se proti nim Parlament nepostaví, což znamená, že nevyžadují zbavení imunity, kterou má člen parlamentu.

- 89 Kromě toho je v potřebném rozsahu třeba připomenout, že článek 9 protokolu výslovně stanoví možnost, aby Parlament odejmul imunitu, kterou může mít poslanec Parlamentu na základě tohoto ustanovení.
- 90 Parlamentu tudíž nemůže být vytýkáno, že vzhledem k okolnostem projednávané věci a žádosti podané ministrem vnitra, strážcem pečeti, ministrem spravedlnosti a svobod Francouzské republiky požadoval za vhodné zbavit žalobce imunity na základě protokolu, aby umožnil pokračování ve vyšetřování vedeném francouzskými soudními orgány.
- 91 Konečně v rozsahu, v němž žalobce uvádí, že Parlament ho v takovém případě mohl zbavit imunity, ale že tak obvykle nečiní vzhledem k předchozí rozhodovací praxi, tato argumentace se v podstatě shoduje s argumentací uvedenou na podporu druhého a třetího žalobního důvodu, na které je odkazováno.
- 92 Proto je třeba zamítnout jak první, tak čtvrtý žalobní důvod.

K druhému a třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícím z porušení „ustálené judikatury“ výboru pro právní záležitosti Parlamentu v oblasti svobody projevu a *fumus persecutionis*, a z porušení zásad právní jistoty, ochrany legitimního očekávání a rovného zacházení

- 93 Na podporu svého druhého žalobního důvodu žalobce tvrdí, že Parlament má možnost vytvořit své vlastní zásady, čímž vlastně vytváří „judikaturu“, zejména v oblasti poslanecké imunity, která je závazná vůči dalším orgánům.
- 94 Porady Parlamentu o žádostech o zbavení imunity, které mu byly v průběhu doby předloženy, mu totiž údajně umožnily stanovit obecné zásady, uvedené v rezoluci přijaté Parlamentem na jeho zasedání dne 10. března 1987 (Úř. věst. C 99, s. 44) na základě zprávy pana Donneze uzavírající konzultaci Parlamentu k návrhu protokolu, kterým se mění protokol o výsadách a imunitách Evropských společenství, pokud jde o členy Evropského parlamentu (A2-121/86).
- 95 Parlament takto údajně stanovil zásady mající chránit práva poslanců Parlamentu tím, že se budou v široké míře zamítat žádosti o zbavení jejich imunity, zejména pokud se jedná o ochranu jejich svobody projevu, a zvláště, pokud jsou jejich stíhání iniciována jejich politickými odpůrci nebo výkonou mocí.
- 96 Zásady vyjádřené v rámci této „ustálené judikatury“ se údajně ve shrnutí nacházejí v dokumentu výboru pro právní záležitosti a vnitřní trh Parlamentu, nazvaném „Sdělení členům č. 11/2003“ (dále jen „sdělení č. 11/2003“).
- 97 Žalobce tvrdí, že výroky, které jsou mu vytýkány, jasně spadají do rámce jeho úlohy zástupce politické strany, do které patří, a předsedy regionální parlamentní skupiny téže strany, ačkoli je rovněž poslancem této strany v Parlamentu. Z toho podle něj vyplývá, že mu nelze odpírat možnost považovat jeho výroky za výroky bezprostředně spojené s jeho politickou činností. Podle jeho názoru tudíž výbor pro právní záležitosti zjevně nepostupoval s dobrou vůlí, když se domníval, že žalobce uvedené výroky pronesl mimo výkon svých funkcí poslance Parlamentu.
- 98 Proto z toho údajně vyplývá porušení nejen výše uvedených zásad v oblasti svobody projevu poslanců, nýbrž i *fumus persecutionis*, jelikož trestní řízení bylo zahájeno trestním oznámením s uplatněním nároku na náhradu škody podaným ze strany LICRA, která byla a je řízena známými politickými odpůrci žalobce, jak na místní a regionální úrovni, tak i v Parlamentu.
- 99 Kromě toho se žalobce v podstatě domnívá, že jednání francouzských orgánů, a zejména orgánů soudních, rovněž ukazuje existenci takového *fumus persecutionis*.

- 100 Podle žalobce však zásady vyjádřené Parlamentem v takové situaci směřují k ochraně poslance před zbavením imunity.
- 101 Konečně žalobce v podstatě na podporu třetího žalobního důvodu uvádí, že Parlament na jedné straně tím, že porušil zásady a „judikaturu“, které definoval v oblasti svobody projevu a *fumus persecutionis*, porušil zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, a na druhé straně tím, že ho zbavil imunity a odchýlil se tak od své „judikatury“, rovněž porušil zásadu rovného zacházení, kterou je třeba dodržovat mezi poslanci Parlamentu.
- 102 Parlament tato tvrzení popírá.
- 103 Jelikož žalobce v rámci svého druhého žalobního důvodu v podstatě uplatňuje porušení „ustálené judikatury“ Parlamentu v oblasti imunity, jak vyplývá ze sdělení č. 11/2003, a v rámci svého třetího žalobního důvodu tvrdí, že z porušení této „ustálené judikatury“ vyplývá porušení zásad jistoty, legitimního očekávání a rovného zacházení, je nejprve třeba zkoumat právní povahu sdělení č. 11/2003.

– K právní povaze sdělení č. 11/2003 a přezkumu vykonávanému Tribunálem

- 104 Nejprve je třeba zohlednit sdělení č. 11/2003, které zní takto:

„Sekretariát [výboru pro právní záležitosti a vnitřní trh] vyhotovil příložený dokument na žádost výboru. Identifikoval případy, kdy byly Parlamentu podány žádosti o zbavení imunity ve věcech týkajících se vyjádření názoru od roku 1979, a pokusil se z nich vyvodit společné zásady, při zohlednění závěrečného hlasování v plénu.

[...]

Ačkoli čl. [9] první pododstavec písm. a) [...] [p]rotokolu odkazuje na imunity uznané členům dotčeného vnitrostátního parlamentu, má Parlament [...] možnost vytvořit své vlastní zásady, čímž vytváří něco, co lze nazvat „judikaturou“.

[...]

Důsledkem zásad nebo judikatury, o nichž se hovoří výše, by mělo být vytvoření koherentního konceptu evropské poslanecké imunity, který by v zásadě měl být nezávislý od různých praktik platných ve vnitrostátních parlamentech [...] [Vzhledem k tomu], že bylo zkoumáno, zda imunita existuje v rámci vnitrostátních právních předpisů, používá [...] Parlament ustálených zásad, pokud se jedná o rozhodování o zbavení imunity.

[...]

Zásada č. 2: je základní zásadou, že v případech, kdy úkony, z nichž je poslanec obviněn, spadají do rámce jeho politiky nebo jsou s ní přímo spojeny, nebude zbaven imunity.

Za vyjádření názoru spadající do politické činnosti poslance jsou považovány projevy (včetně těch z tribuny vyhrazené ve vnitrostátním parlamentu veřejnosti) na veřejných shromážděních, v politických publikacích, v tisku, v knihách, v televizi, podpisem politického pojednání a rovněž před soudem [...] Parlament dokonce odmítl zbavení imunity týkající se podpurných obvinění, když hlavní obvinění bylo spojeno s vyjádřením politického názoru.

To, co bylo údajně vysloveno nebo napsáno, je do velké míry irelevantní, zvláště v případě, kdy se vyjádření názoru týká jiného politika nebo předmětu politické debaty. Může to být však předmětem některých námitek:

[...]

3. ve zprávách je často uváděno, že vyjádření názorů nemůže představovat podněcování k nesnášenlivosti, hanobení nebo porušení základních práv osoby nebo útok proti cti nebo pověsti skupin nebo jednotlivců. Je však třeba říci, že Parlament dlouhodobě zastává velmi liberální přístup, pokud jde o vyjádření názorů učiněná v politické aréně, s poukazem na to, že v politické aréně je často obtížné prokázat rozdíl mezi polemikou a hanobením.

[...]

Koncept *fumus persecutionis*, tedy předpoklad, že soudní stíhání proti členovi parlamentu jsou zahájena s úmyslem škodit jeho politickým činnostem, například pokud je vyšetřování zahájeno na základě anonymních udání nebo pokud je žádost podána za dlouhou dobu po tvrzeních. Například, pokud politický protivník dá podnět k zahájení řízení s cílem získat náhradu škody z důvodu hanobení, má se za to, že, neexistuje-li důkaz o opaku, musí být tato stíhání považována za stíhání určená k tomu, aby škodila dotyčnému členu Parlamentu, a nikoli za stíhání směřující k získání náhrady škody. *Fumus persecutionis* je myslitelný zvláště, pokud jsou v průběhu volební kampaně zahájena stíhání týkající se dávných skutečností, aby z obviněného učinila exemplární příklad, atd.

Zásada č. 3: pokud jsou stíhání zahájena z podnětu politického odpůrce, není-li důkaz o opaku, nebude poslanec imunity zbaven, jelikož stíhání musejí být považována za stíhání určená k poškození dotyčného člena Parlamentu, a nikoli k získání náhrady škody. Stejně tak, pokud jsou stíhání zahájena za okolností, které umožňují domnívat se, že byla zahájena pouze s cílem škodit dotyčnému poslanci.

[...]“

- 105 Je třeba uznat, že Parlament správně uvedl, že tento dokument, vyhotovený sekretariátem výboru pro právní záležitosti a vnitřní trh, není aktem Parlamentu a představuje pouze syntézu předchozí rozhodovací praxe tohoto výboru v dotčené oblasti.
- 106 Kromě toho je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury má právo dovolávat se ochrany legitimního očekávání každý jednotlivec, který se nachází v situaci, ze které vyplývá, že správa Společenství tím, že mu poskytla konkrétní ujištění, u něj vyvolala podloženou naději (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 2004, Di Lenardo a Dilexport, C-37/02 a C-38/02, Sb. rozh. s. I-6911, bod 70, a rozsudek Tribunálu ze dne 17. prosince 1998, Embassy Limousines & Services v. Parlament, T-203/96, Recueil, s. II-4239, bod 74). Taková ujištění jsou tvořena, bez ohledu na formu, ve které jsou sdělena, přesnými, nepodmíněnými a shodujícími se informacemi z oprávněných a spolehlivých zdrojů (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 25. května 2000, Kögler v. Soudní dvůr, C-82/98 P, Recueil, s. I-3855, bod 33, a rozsudek Tribunálu ze dne 18. října 2011, Purvis v. Parlament, T-439/09, Sb. rozh. s. II-7231, bod 69). Naproti tomu se nikdo nemůže dovolávat porušení této zásady, pokud neexistují konkrétní ujištění, která by mu správa poskytla (rozsudky Soudního dvora ze dne 24. listopadu 2005, Německo v. Komise, C-506/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 58, a ze dne 22. června 2006, Belgie a Forum 187 v. Komise, C-182/03 a C-217/03, Sb. rozh. s. I-5479, bod 147). Navíc legitimní očekávání mohou být vyvolána pouze ujištěními, která jsou v souladu s použitelnými normami (rozsudky Tribunálu ze dne 30. června 2005, Branco v. Komise, T-347/03, Sb. rozh. s. II-2555, bod 102; a ze dne 23. února 2006, Cementbouw Handel & Industrie v. Komise, T-282/02, Sb. rozh. s. II-319, bod 77)

- 107 Jelikož sdělení č. 11/2003 není aktem Parlamentu, nýbrž pouze představuje syntézu předchozí rozhodovací praxe výboru pro právní záležitosti a vnitřní trh, provedenou generálním sekretariátem Parlamentu s cílem informovat poslance Parlamentu vzhledem k této rozhodovací praxi, a jelikož takový dokument nemůže v důsledku toho Parlament zavazovat, vyplývá z toho, že nemůže obsahovat přesné, nepodmíněné a shodující se informace, které by mohly představovat konkrétní ujištění z jeho strany, na jejichž základě by mohly být vyvolány podložené naděje u poslanců Parlamentu.
- 108 Z toho vyplývá, že žalobce každopádně nemůže tvrdit, že Parlament porušil zásadu legitimního očekávání tím, že se odchýlil od dokumentu, který není aktem Parlamentu.
- 109 Je však třeba připomenout, že orgány jsou povinny vykonávat své pravomoci v souladu s takovými obecnými zásadami unijního práva, jako je zásada rovného zacházení a zásada řádné správy, a že s ohledem na tyto zásady musejí zohlednit již přijatá rozhodnutí ve věci podobných žádostí a se zvláštní pozorností se zabývat otázkou, zda je třeba rozhodnout v tomtéž smyslu či nikoli. Kromě toho zásady rovného zacházení a řádné správy musejí být v souladu s dodržováním legality (obdobně viz rozsudek Soudního dvora ze dne 10. března 2011, Agencja Wydawnicza Technopol v. OHIM, C-51/10 P, Sb. rozh. s. I-1541, body 73 až 75, a citovaná judikatura).
- 110 V tomto ohledu je třeba připomenout, že zásada rovného zacházení brání zejména tomu, aby se srovnatelnými situacemi bylo zacházeno odlišně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 16. prosince 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine a další, C-127/07, Sb. rozh. s. I-9895, bod 23, a ze dne 14. října 2010, Nuova Agricast a Cofra v. Komise, C-67/09 P, Sb. rozh. s. I-9811, bod 78, a citovaná judikatura).
- 111 Kromě toho z ustálené judikatury vyplývá, že k zárukám svěřeným právním řádem Unie ve správních řízeních patří zejména zásada řádné správy, ke které se váže povinnost příslušného orgánu pečlivě a nestranně zkoumat všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu (rozsudky Soudního dvora ze dne 21. listopadu 1991, Technische Universität München, C-269/90, Recueil, s. I-5469, bod 14, a ze dne 29. března 2012, Komise v. Estonsko, C-505/09 P, bod 95).
- 112 V důsledku toho je třeba se domnívat, že žalobce chce svým žalobním důvodem vycházejícím z porušení „ustálené judikatury“ Parlamentu v oblasti imunity uplatnit porušení zásad řádné správy a rovného zacházení.
- 113 I za předpokladu, že by sdělení č. 11/2003 obsahovalo dostatečně přesné informace o přístupu, který členové Parlamentu mohou očekávat ze strany posledně uvedeného, kdyby byl vyzván k tomu, aby rozhodl o imunitě poslance, pokud jde zvláště o svobodu projevu a *fumus persecutionis*, je třeba se domnívat, že se od něj Parlament může odchýlit pouze v případě, že je v tomto bodě poskytnuto dostatečné odůvodnění.
- 114 V tomto ohledu je třeba připomenout, že odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů, jakož i zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho text, ale také s ohledem na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudky Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval et Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63; ze dne 30. září 2003, Německo v. Komise, C-301/96, Recueil, s. I-9919, bod 87, a ze dne 22. června 2004, Portugalsko v. Komise, C-42/01, Sb. rozh. s. I-6079, bod 66).

115 Konečně, pokud jde o zásadu právní jistoty, z ustálené judikatury vyplývá, že tato zásada je základní zásadou unijního práva, která vyžaduje zejména, aby právní úprava byla jasná a přesná, tak aby jednotlivci mohli jednoznačně rozpoznat svá práva a své povinnosti a postupovat podle toho. Avšak, jelikož je každé právní normě vlastní určitý stupeň nejistoty, pokud jde o její smysl a působnost, je třeba posoudit, zda dotčené právní pravidlo je stiženo takovou nejednoznačností, která by bránila tomu, aby jednotlivci mohli s dostatečnou jistotou odstranit případné pochybnosti o působnosti nebo smyslu tohoto pravidla (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 14. dubna 2005, *Belgie v. Komise*, C-110/03, Sb. rozh. s. I-2801, body 30 a 31).

– K napadenému aktu

116 Na podporu svého druhého žalobního důvodu žalobce uvádí, že Parlament porušil svou předchozí rozhodovací praxi týkající se posuzování případů, ve kterých je dotčena svoboda projevu poslanců a ve kterých existuje podezření z *fumus persecutionis*.

117 Pokud jde nejprve o svobodu projevu, z předchozí rozhodovací praxe Parlamentu následující po vydání sdělení č. 11/2003 vyplývá, že o zbavení imunity může být uvažováno zvláště, pokud se skutečnosti vytýkané poslanci, týkají podněcování k rasové nesnášenlivosti.

118 V projednávané věci je třeba konstatovat, že tato kvalifikace skutečností příslušnými orgány spadala do bodů A a B odůvodnění napadeného aktu:

„A. jelikož francouzský státní zástupce požádal o zbavení poslanecké imunity [žalobce], poslance Evropského parlamentu, aby umožnil prošetření trestního oznámení týkající se údajného podněcování k rasové nesnášenlivosti a případně [ho] umožnil předvést před prvostupňový soud, odvolací soud a kasační soud Francouzské republiky;

B. jelikož se zbavení imunity [žalobce] týká údajného trestného činu podněcování k rasové nesnášenlivosti v důsledku zveřejnění tiskové zprávy politické skupiny [...] Front national regionu Rhône-Alpes, jejímž předsedou byl [žalobce], dne 3. října 2008“.

119 Kromě toho, pokud jde o *fumus persecutionis*, je třeba konstatovat, že trestní stíhání proti žalobci nebyla zahájena politickým odpůrcem, nýbrž sdružením, které je podle francouzského práva oprávněno podávat u soudů podněty ke stíhání ústních nebo písemných rasistických nebo antisemitských projevů na základě zákona ze dne 29. července 1881 o svobodě tisku (*loi du 29 juillet 1881 sur la liberté de la presse*, *Bulletin des Lois*, 1881, č. 637, s. 125), že trestní stíhání nebylo zahájeno na základě anonymního oznámení, že se zahájené trestní stíhání netýkalo skutků, které se staly dávno, ani skutků spáchaných během volební kampaně, a že vzhledem ke skutečnostem zohledněným Parlamentem, které žalobce ostatně nezpochybňuje, nic neumožňuje prokázat, že by zjevným cílem trestního stíhání bylo učinit z žalobce exemplární příklad.

120 V projednávaném případě tedy nebylo zjištěno ani jedno z kritérií identifikovaných v rámci předchozí rozhodovací praxe Parlamentu, který mu v minulosti umožnila nevyhovět žádosti o zbavení imunity.

121 Parlament tedy v rozhodnutí o zbavení žalobce imunity správně uvedl, že:

„[...]V daném případě neobjevil Parlament žádné důkazy o *fumus persecutionis*, tedy o dostatečně závažném a konkrétní podezření, že se případ zakládá na záměru politicky poškodit daného poslance [...]“

122 Z toho vyplývá, že při posuzování jak svobody projevu, tak i existence případného *fumus persecutionis* byla povinnost Parlamentu pečlivě a nestranně zkoumat všechny relevantní okolnosti projednávaného případu splněna a žalobce neprokázal, že došlo k porušení zásady řádné správy.

- 123 Totéž platí, pokud jde o zásadu rovného zacházení, jelikož žalobce s ohledem na předchozí rozhodovací praxi Parlamentu shrnutou ve sdělení č. 11/2003 neprokázal, že s ním bylo zacházeno jinak, než je ve srovnatelných situacích s poslanci Parlamentu obvykle zacházeno.
- 124 Kromě toho vzhledem k právní povaze sdělení č. 11/2003, které není dokumentem Parlamentu (viz body 107 a 108 výše), se žalobce nemůže účinně dovolávat toho, že Parlament porušil zásadu právní jistoty z důvodu, že se od tohoto sdělení odklonil způsobem, který žalobce neočekával, jelikož toto sdělení, které bylo vyhotoveno pouze generálním sekretariátem Parlamentu, v důsledku toho nelze považovat za právní úpravu ve smyslu výše připomenuté judikatury (bod 115).
- 125 Konečně ze všech předcházejících úvah vyplývá, že napadený akt obsahuje dostatečné odůvodnění ve vztahu ke dvěma výše uvedeným bodům.
- 126 Druhý a třetí žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout v plném rozsahu.
- K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení ustanovení jednacího řádu týkajících se řízení, které by mohlo vést ke ztrátě mandátu poslance
- 127 Žalobce v podstatě tvrdí, že za skutky, za něž je trestně stíhán, lze podle francouzského práva uložit vedlejší trest ztráty volitelnosti, který má za následek zánik volebních mandátů.
- 128 Francouzská vláda však údajně nedodržela postup stanovený v čl. 3 odst. 6 jednacího řádu a ve své korespondenci neuvedla, že řízení vedené proti žalobci může mít za následek ztrátu jeho poslaneckého mandátu.
- 129 Kromě toho podle žalobce žádný orgán Parlamentu nepožádal francouzskou vládu o vysvětlení této skutečnosti. Předseda Parlamentu údajně měl tuto zásadní skutečnost oznámit výboru pro právní záležitosti, který by ji mohl zohlednit, byť by uložení takového vedlejšího trestu žalobci bylo vysoce nepravděpodobné.
- 130 Z toho podle žalobce vyplývá, že nedodržení této podstatné formální náležitosti způsobuje vadu zprávy příslušného výboru, a v důsledku toho i rozhodnutí o zbavení žalobce imunity.
- 131 Parlament tato tvrzení popírá.
- 132 Podle ustálené judikatury je cílem jednacího řádu orgánu Společenství zorganizovat vnitřní fungování služeb v zájmu řádné správy. Z toho vyplývá, že fyzické a právnické osoby se na podporu žaloby na neplatnost nemohou dovolávat tvrzeného porušení těchto pravidel, která nejsou určena k tomu, aby zajišťovala ochranu jednotlivců (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. května 1991, Nakajima v. Rada, C-69/89, Recueil, s. I-2069, body 49 a 50; v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. září 2007, Common Market Fertilizers v. Komise, C-443/05 P, Sb. rozh. s. I-7209, body 144 a 145).
- 133 Kromě toho podle ustálené judikatury může porušení podstatné formální náležitosti vést ke zrušení dotčeného rozhodnutí, jestliže je prokázáno, že v případě neexistence této vady mohlo mít napadené rozhodnutí jiný obsah (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. října 1980, Van Landewyck a další v. Komise, 209/78 až 215/78 a 218/78, Recueil, s. 3125, bod 47, a rozsudek Tribunálu ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02, Sb. rozh. s. II-897, bod 416).
- 134 V projednávané věci první výhrada předložená žalobcem v podstatě směřuje k tomu, aby Tribunál konstatoval, že francouzské orgány nesplnily povinnost, která údajně vyplývá z čl. 3 odst. 6 jednacího řádu, informovat Parlament o existenci řízení, které by mohlo vést ke ztrátě mandátu žalobce.

- 135 Je však třeba konstatovat, že čl. 3 odst. 6 jednacího řádu nestanoví členským státům v tomto smyslu žádnou povinnost.
- 136 Článek 3 odst. 6 jednacího řádu totiž stanoví, že pokud příslušné orgány členských států zahájí řízení, které může vést ke ztrátě mandátu poslance, požádá předseda Parlamentu tyto orgány, aby ho pravidelně informovaly o stavu řízení, a postoupí tuto věc výboru příslušnému pro ověřování pověřovacích listin, na jehož návrh může Parlament zaujmout k dané věci postoj.
- 137 Ustanovení tohoto článku tedy stanoví postup, který má dodržet předseda Parlamentu, nikoli členské státy. Ostatně je každopádně vyloučeno, aby na základě jednacího řádu Parlamentu bylo možno členským státům uložit jakoukoli povinnost.
- 138 První výhrada proto musí být zamítnuta.
- 139 Druhá výhrada vychází z toho, že žádný orgán Parlamentu, počínaje jeho předsedou, nevytkl francouzským orgánům, že Parlament neinformovaly o tom, že žalobci hrozí ztráta mandátu, ačkoli předseda měl na toto opomenutí, které mohlo být příslušným výborem zohledněno při přijetí rozhodnutí o zbavení imunity, tento výbor upozornit.
- 140 Je však třeba konstatovat, že jak tvrdí Parlament, je cílem čl. 3 odst. 6 jednacího řádu, který neobsahuje pravidla určená k zajištění ochrany jednotlivců, pouze umožnit, aby byl Parlament informován o postupu vnitrostátních orgánů v řízení, které by mohlo vést ke ztrátě mandátu poslance a jeho případnému nahrazení.
- 141 V tomto smyslu se jedná o ustanovení, jehož cílem je zajistit řádné vnitřní fungování Parlamentu, a které tedy nepředstavuje podstatnou formální náležitost řízení o zbavení poslance imunity.
- 142 Z toho plyne, že také druhá výhrada musí být zamítnuta.
- 143 V důsledku toho je třeba zamítnout pátý žalobní důvod v plném rozsahu.
- K šestému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady kontradiktornosti a práva na obhajobu
- 144 Žalobce tvrdí, že skutečnost, že neměl možnost hájit se při plenárním hlasování o rozhodnutí o zbavení jeho imunity a že žádost v tomto smyslu, kterou předložil předsedovi Evropského parlamentu, byla zamítnuta, představuje porušení zásady kontradiktornosti a práva na obhajobu.
- 145 Uznává, že je pravdou, že čl. 7 odst. 8 třetí pododstavec jednacího řádu stanoví, že aniž je dotčen článek 151, nesmí poslanec, o jehož výsadách a imunitách se jedná, promluvit v rozpravě.
- 146 Uplatňuje však námitku protiprávnosti vůči tomuto ustanovení, když poukazuje na jeho rozpor s dodržováním práva na obhajobu a zvláště práva být vyslechnut.
- 147 V tomto ohledu zaprvé uvádí, že se nelze domnívat, že jeho právo na obhajobu bylo dodrženo, pouze na základě skutečnosti, že byl za zavřenými dveřmi vyslechnut výborem pro právní záležitosti, zatímco význam správy připravené zpravodajem nebyl znám.
- 148 Zadruhé žalobce poznamenává, že v zápisech ze zasedání výboru nejsou uvedena jména poslanců, kteří byli skutečně přítomni při jeho výslechu, nýbrž jen podpisová prezenční listina. Podle žalobce však někteří poslanci, kteří tuto listinu podepsali, již při jeho výslechu přítomni nebyli.

- 149 Zatřetí žalobce tvrdí, že někteří poslanci, kteří se zúčastnili hlasování o zprávě, nebyli přítomni při jeho výsledku. V rámci disciplinárního, soudního nebo správního řízení se obecně uznává, že rozhodnutí mohou přijmout pouze ti, kteří dotčenou osobu vyslechli, což znamená, že jak výsledku dotčené osoby, tak i přijímání rozhodnutí, které se jí týká, se účastní tytéž osoby.
- 150 Začtvrté toto odmítnutí vyslechnout je údajně rovněž v rozporu s většinou parlamentních zvyklostí a zvláště s čl. 80 odst. 7 jednacího řádu francouzského Národního shromáždění, který stanoví, že poslanec se účastní rozpravy v rámci zkoumání žádosti o zbavení imunity, která se ho týká.
- 151 Zapáté žalobce tvrdí, že Parlament navíc vyloučil jakoukoli možnost rozpravy tím, že použil zjednodušené řízení bez rozpravy k přijetí aktů, které nebyly předmětem pozměňujících a doplňujících návrhů, podle čl. 138 odst. 2 jednacího řádu. Toto ustanovení obecné povahy však podle žalobce nemůže být použito, jelikož zvláštní ustanovení čl. 7 odst. 8 jednacího řádu, která se uplatňují v oblasti imunity, stanoví konání rozpravy.
- 152 Konečně zašesté návrhy na přijetí aktu s rozpravou nebo bez ní zkoumá konference předsedů politických skupin. Podle žalobce v rámci této konference nezařazení poslanci nemají voleného zástupce a mají pouze jmenovaného zástupce, který nemá hlasovací právo, takže nemůže vyžadovat konání rozpravy, což podle žalobce představuje další případ diskriminace nezařazených poslanců, podobně jako ve věci, ve které byl vydán rozsudek Tribunálu ze dne 2. října 2001, Martinez a další v. Parlament (T-222/99, T-327/99 a T-329/99, Recueil, s. II-2823).
- 153 Je třeba upřesnit, že na jednání žalobce uvedl, že se jeho žalobní důvod týká pouze neexistence záruk poskytovaných vnitřními postupy Parlamentu při zkoumání žádosti o zbavení imunity, konkrétně kontradiktorní rozpravy a dodržení práva na obhajobu, ale že netvrdí, že v projednávaném případě byly tyto vnitřní postupy porušeny.
- 154 Parlament tato tvrzení popírá.
- 155 Argumentace žalobce tak, jak ji uvedl na jednání, spočívá v podstatě v tvrzení, že chtěl vystoupit v plénu s cílem hájit se a že toto právo mu bylo odepráno, neboť uplatnění čl. 7 odst. 8 jednacího řádu ve spojení s jeho čl. 138 odst. 2 bránilo konání rozpravy a tomu, aby na rozpravě vystoupil.
- 156 Žalobce se totiž domnívá, že použití čl. 138 odst. 2 jednacího řádu zabránilo konání rozpravy, která je však stanovena v čl. 7 odst. 8 uvedeného jednacího řádu, a že uplatnění čl. 7 odst. 8 jednacího řádu brání tomu, aby se poslanec během takové rozpravy vyjádřil.
- 157 I když žalobce uznává, že Parlament dodržel ustanovení svého jednacího řádu, zpochybňuje naopak legalitu takového ustanovení, jelikož se domnívá, že odporuje jak dodržování práva na obhajobu, tak i zásadě kontradiktornosti.
- 158 Proto je třeba zaprvé zkoumat, zda se mělo konat plenární zasedání, zadruhé, v případě kladné odpovědi, zda žalobci bylo možno odeprít na tomto zasedání vystoupit, a zda jsou proto ustanovení čl. 7 odst. 8 jednacího řádu v této souvislosti protiprávní, a konečně zatřetí, zda ostatní výhrady týkající se postupu, který použil Parlament, zpochybňují legalitu jeho průběhu.
- Ke konání plenárního zasedání
- 159 Úvodem je třeba uvést, že žalobce nezpochybňuje čl. 7 odst. 8 jednacího řádu v rozsahu, v němž stanoví konání rozpravy, ale pouze v rozsahu, v němž stanoví, že v průběhu této rozpravy dotčený poslanec nemůže vystoupit.

- 160 Zprv je tedy třeba zkoumat, zda je přípustné uplatnit ustanovení čl. 138 odst. 2 jednacího řádu, který stanoví zjednodušené řízení v plénu bez rozpravy a bez pozměňovacích návrhů, v rámci přijímání rozhodnutí o imunitě poslance v plénu.
- 161 Článek 138 odst. 2 jednacího řádu stanoví, že pokud byl ve výboru přijat nelegislativní návrh usnesení a pokud proti němu hlasovala méně než jedna desetina členů uvedeného výboru, je tento návrh zařazen na pořad jednání pro hlasování bez pozměňovacích návrhů a bez rozpravy, pokud není na návrh konference předsedů nebo na žádost politické skupiny nebo nejméně čtyřiceti poslanců rozhodnuto jinak.
- 162 Zprv je třeba mít za to, že jak tvrdí Parlament, pojem „nelegislativní návrh usnesení“ na rozdíl od pojmu „návrh legislativního aktu“ ve smyslu čl. 138 odst. 1 jednacího řádu zahrnuje pojem „návrh rozhodnutí“ ve smyslu čl. 7 odst. 2 jednacího řádu, přičemž žalobce ostatně tento výklad nezpochybňuje.
- 163 Zadruhé je třeba uvést, že jednací řád stanoví, že řízení bez rozpravy a bez pozměňovacích návrhů upravené v článku 138 jednacího řádu se automaticky použije až po skončení rozpravy ve výboru, a pokud proti návrhu hlasovala méně než jedna desetina jeho členů, a to z důvodů hospodárnosti řízení.
- 164 Zatřetí je třeba zdůraznit, že jednací řád přece jen stanovil ochranné mechanismy, které umožňují konání plenární rozpravy navzdory výsledku hlasování ve výboru, a to na návrh konference předsedů nebo na základě žádosti politické skupiny nebo nejméně čtyřiceti poslanců.
- 165 Možnost konání plenární rozpravy není tedy nijak vyloučena, i v případě, že na základě článku 138 odst. 2 je bod zařazen na pořad plenárního zasedání pro hlasování bez rozpravy a bez pozměňovacích návrhů.
- 166 Začtvrté čl. 7 odst. 8 jednacího řádu nevyžaduje konání plenární rozpravy, nýbrž pouze stanoví podmínky, za kterých tato rozprava proběhne, pokud se uskuteční, v projednávané věci v podobě rozpravy omezené na důvody pro a proti návrhu na zbavení či nezbavení poslance imunity, která mimoto nemůže vést k předložení pozměňovacího návrhu.
- 167 Z toho vyplývá, že tato ustanovení vůbec nevylučují, aby v případě, že byl návrh rozhodnutí přijat ve výboru a že proti němu hlasovala méně než jedna desetina jeho členů, byl bod automaticky zařazen, v souladu s čl. 138 odst. 2 jednacího řádu, na pořad plenárního zasedání pro hlasování bez rozpravy a bez pozměňovacích návrhů.
- 168 Článek 7 odst. 8 tedy nepředstavuje *lex specialis*, od kterého čl. 138 odst. 2 nedovoluje odchýlení, nýbrž se tato dvě ustanovení naopak z procesního hlediska doplňují s cílem ulehčit práci Parlamentu na plenárním zasedání, pokud se proti návrhu přijatému příslušným výborem vyslovila pouze velmi malá menšina, či se dokonce proti tomuto návrhu nevyslovil nikdo.
- 169 Ostatně je třeba upřesnit, že Parlament uvedl, aniž to žalobce zpochybnil, že při rozhodování o žádostech o zbavení imunity obvykle používá řízení bez rozpravy stanovené v čl. 138 odst. 2 jednacího řádu a že plenární rozprava tak, jak je upravena v čl. 7 odst. 8, se koná pouze výjimečně, jelikož uplatnění čl. 138 odst. 2 závisí pouze na výsledku hlasování v příslušném výboru.
- 170 Kromě toho je na jedné straně třeba konstatovat, že v projednávaném případě byl bod zařazen na pořad jednání plenárního zasedání pro hlasování bez pozměňovacích návrhů a bez rozpravy, jelikož návrh rozhodnutí byl přijat ve výboru, přičemž proti tomuto návrhu hlasovala méně než jedna desetina jeho členů. Na druhé straně je třeba konstatovat, což žalobce nezpochybňuje, že ani konference předsedů, ani politická skupina a ani čtyřicet poslanců nepožádalo o konání rozpravy týkající se rozhodnutí o zbavení žalobce imunity.

- 171 Proto je třeba konstatovat, že Parlament správně uplatnil řízení bez pozměňovacích návrhů podle článku 138 jednacího řádu.
- 172 V důsledku toho a závěrem, v rozsahu, v němž žalobce stále namítá existenci zneužití řízení, navzdory zpřesnění formulace jeho výhrad na jednání, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se nejedná o zneužití pravomoci, v rámci kterého představuje zneužití řízení jen jednu z forem, nejeví-li se na základě objektivních, relevantních a shodujících se indicií, že byl napadený akt přijat výlučně nebo alespoň hlavně kvůli dosažení jiných cílů, než jsou v něm uváděné cíle, nebo obejití postupu zvláště stanoveného Smlouvou pro řešení okolností daného případu (rozsudky Soudního dvora ze dne 10. března 2005, Španělsko v. Rada, C-342/03, Sb. rozh. s. I-1975, bod 64, a ze dne 7. září 2006, Španělsko v. Rada, C-310/04, Sb. rozh. s. I-7285, bod 69).
- 173 Jelikož byl dotčený bod na základě čl. 138 odst. 2 jednacího řádu v projednávaném případě automaticky zařazen na pořad jednání plenárního zasedání pro hlasování bez pozměňovacích návrhů a bez rozpravy, neboť návrh rozhodnutí byl přijat ve výboru a nehlasovala proti němu více než jedna desetina jeho členů, neexistuje v projednávané věci žádný objektivní a relevantní důkaz, že napadený akt byl přijat s cílem vyhnout se postupu, který byl za tímto účelem zvláště stanoven.
- 174 Zadruhé je třeba zkoumat, zda, jak tvrdí žalobce, obecné zásady týkající se dodržování práva na obhajobu a kontradiktornosti navzdory správnosti postupu Parlamentu brání procesnímu mechanismu přijímání rozhodnutí o zbavení poslance imunity tak, jak je stanoven jednacím řádem Parlamentu.
- 175 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je dodržování práva na obhajobu a zejména práva být vyslechnut v každém řízení zahájeném vůči osobě, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení, základní právní zásadou Unie a musí být zajištěno i kdyby dotčené řízení vůbec nebylo právně upraveno (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2006, Komise v. De Bry, C-344/05 P, Sb. rozh. s. I-10915, bod 37, a rozsudek Tribunálu ze dne 14. října 2009, Bank Melli Iran v. Rada, T-390/08, Sb. rozh. s. II-3967, bod 91). Tato zásada je ostatně zakotvena v čl. 41 odst. 2 písm. a) listiny základních svobod.
- 176 Na základě této zásady musí mít dotčená osoba možnost se před přijetím rozhodnutí, které se jí týká, účelně vyjádřit k existenci a relevanci skutečností a okolností, na jejichž základě bylo toto rozhodnutí přijato (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 15. července 1970, Buchler v. Komise, 44/69, Recueil, s. 733, bod 9, a ze dne 3. října 2000, Industrie des poudres sphériques v. Rada, C-458/98 P, Recueil, s. I-8147, bod 99).
- 177 Z toho vyplývá, že podle těchto zásad nelze rozhodnutí přijmout na základě skutečností a okolností, ke kterým dotčená osoba před přijetím tohoto rozhodnutí nemohla účelně uplatnit své stanovisko.
- 178 Právo být vyslechnut však nezbytně nevyžaduje konání veřejné rozpravy v každém řízení zahájeném proti určité osobě, které může vést k přijetí pro ni nepříznivého aktu.
- 179 Dodržování práva na obhajobu a kontradiktornosti tedy nevyžaduje, aby přijetí rozhodnutí Parlamentu o zbavení poslance imunity nezbytně předcházela plenární rozprava.
- 180 Žalobce ostatně neprokázal, že je taková zásada široce dodržována ve většině právních pořádků členských států, dokonce ani ve francouzském právu.
- 181 Parlament totiž na jednání uvedl, aniž mu žalobce odporoval, že ve Francii rozhoduje o zbavení poslance imunity od roku 1995 předsednictvo shromáždění, jehož je poslanec členem, a nikoli shromáždění zasedající v plénu.

- 182 Naproti tomu je třeba zohlednit čl. 7 odst. 3 jednacího řádu, který stanoví, že poslanec dotčený návrhem na zbavení imunity musí dostat příležitost se vyjádřit a může předložit jakékoli dokumenty nebo jiné písemné doklady, které považuje za relevantní v dané věci. Může být mimoto zastoupen jiným poslancem.
- 183 Dotčené osobě jsou tedy v rámci řízení zavedeného Parlamentem pro rozhodování o žádostech o zbavení poslanců imunity z hlediska práva na obhajobu a zásady kontradiktornosti přiznány dostatečné záruky.
- 184 Žalobce v důsledku toho nesprávně tvrdí, že zásada dodržování práva na obhajobu a zásada kontradiktornosti brání procesnímu mechanismu, který uplatňuje Parlament podle článků 7 a 138 svého jednacího řádu při rozhodování o žádostech o zbavení imunity.
- 185 V projednávaném případě je navíc třeba konstatovat, že žalobce nepopírá, že byl vyslechnut před výborem pro právní záležitosti dříve, než tento výbor přijal svůj návrh rozhodnutí.
- 186 Kromě toho žalobce neprokázal, že kterým skutečností nebo okolnostem zohledněným výborem pro právní záležitosti nebo Parlamentem nemohl před přijetím rozhodnutí o zbavení jeho imunity uplatnit své stanovisko.
- 187 Z odůvodnění rozhodnutí o zbavení žalobce imunity navíc vyplývá, že Parlament odpověděl na dva hlavní argumenty, které žalobce opět uvádí před Tribunálem, totiž že jednal v rámci výkonu svých funkcí a že existuje *fumus persecutionis*, který odůvodňuje, aby nebyl zbaven imunity.
- 188 V důsledku toho je třeba se domnívat, že žalobce neprokázal, že v projednávaném případě došlo k porušení jeho práva na obhajobu nebo zásady kontradiktornosti.
- K právu poslance vystoupit při rozpravě stanovenému čl. 7 odst. 8 jednacího řádu
- 189 Vzhledem k výše uvedeným úvahám je třeba za neúčinnou považovat argumentaci žalobce, podle které skutečnost, že nemá právo vystoupit na plenární rozpravě při přijímání rozhodnutí o zbavení imunity, odporuje dodržování práva na obhajobu a zásadě kontradiktornosti.
- 190 Pokud je totiž podle čl. 138 odst. 2 jednacího řádu přípustné zařadit návrh rozhodnutí o zbavení poslance imunity na pořad plenárního zasedání pro hlasování bez rozpravy a bez pozměňovacích návrhů, je výhrada založená na tom, že je protiprávní neumožnit mu vystoupit při takové rozpravě, neúčinná.
- 191 Z toho rovněž vyplývá, že za takových okolností nelze paní A., která předsedala plenárnímu zasedání, vytýkat, že žalobci neudělila slovo za účelem rozpravy o zbavení jeho imunity, jelikož žádná rozprava nebyla plánována.
- K ostatním výhradám žalobce týkajícím se průběhu řízení
- 192 Pokud jde o výhradu založenou na tom, že rozprava v příslušném výboru probíhala za zavřenými dveřmi, je třeba poznamenat, že to vyplývá z čl. 103 odst. 4 jednacího řádu, podle kterého se tento postup uplatní vždy, když jde o posuzování žádostí o zbavení imunity, s cílem chránit jak dotyčného poslance, tak i důvěrnost rozprav, jak to vyplývá z čl. 7 odst. 11 jednacího řádu.
- 193 S žalobcem tedy nebylo, vzhledem k obvyklému zacházení s poslanci Parlamentu za obdobných okolností, zacházeno jakkoliv odlišně nebo zvláštním způsobem.

- 194 Pokud jde o výhradu vycházející z toho, že se rozprava před příslušným výborem konala dříve, než byl žalobci znám obsah návrhu zprávy, což mu neumožnilo řádně se obhajovat, je třeba uvést, že žalobce neprokázal, že návrh zprávy existoval už v okamžiku jeho výsledku dne 26. ledna 2011 a že tento návrh byl předem oznámen členům příslušného výboru, ale nikoli jemu.
- 195 Každopádně je v tomto ohledu třeba připomenout, že žalobce neprokázal, ke kterým skutečnostem nebo okolnostem zohledněným výborem pro právní záležitosti nebo Parlamentem nemohl před přijetím rozhodnutí o odejmutí imunity uplatnit své stanovisko.
- 196 Z toho vyplývá, že tato výhrada musí být zamítnuta.
- 197 Pokud jde o výhradu vycházející z toho, že poslanci, kteří se zúčastnili rozpravy ve výboru, nebyli totožní s poslanci, kteří se zúčastnili hlasování ve výboru, je zaprvé třeba konstatovat, že Parlament správně tvrdí, aniž mu žalobce v tomto bodě protirečí, že neexistuje žádné ustanovení nebo interní pravidlo, které by vyžadovalo, aby měl výbor při rozpravě a při hlasování stejné složení, pokud je usnášeníschopný, což je odůvodněno tím, že nejde o akty individuálně přijaté poslanci, nýbrž o akty parlamentního výboru.
- 198 Zadruhé je třeba připomenout, že podle postupu zavedeného Parlamentem po postoupení žádosti o zbavení poslance imunity příslušnému výboru tento výbor poslance vyslechne. Člen výboru určený za zpravodaje potom připraví zprávu, k níž je připojen návrh rozhodnutí. Tato zpráva je spolu s návrhem rozhodnutí následně předložena k hlasování členům výboru.
- 199 Žalobce neprokázal, že tento postup v projednávaném případě nebyl dodržen.
- 200 Kromě toho je třeba zdůraznit, že v návrhu rozhodnutí předloženém k hlasování výboru jsou uvedeny důvody, proč se Parlament domníval, že žalobce nejednal v rámci svých funkcí jako poslanec Parlamentu a že nebyl prokázán *fumus persecutionis*.
- 201 Mimoto je třeba znovu připomenout, že žalobce neprokázal, ke kterým skutečnostem nebo okolnostem zohledněným členy výboru pro právní záležitosti nemohl při hlasování tohoto výboru uplatnit své stanovisko.
- 202 Konečně zatřetí, jelikož jde o akt Parlamentu, který má politickou povahu (viz bod 59 výše), nelze prokázat žádnou paralelu s pravidly, která upravují disciplinární nebo soudní řízení, co se týče složení orgánu, který je pověřen rozhodováním v uvedených řízeních.
- 203 Tato výhrada tedy musí být zamítnuta.
- 204 Pokud jde o výhradu vycházející z procesních rozdílů ve srovnání s francouzským právem, i za předpokladu, že by tato výhrada byla prokázána (viz bod 181 výše), je třeba konstatovat, že je neúčinná, jelikož v projednávaném případě se neuplatňuje postup přijímání rozhodnutí upravený francouzským právem, nýbrž postup upravený jednacím řádem.
- 205 Tato výhrada tudíž musí být zamítnuta.
- 206 Šestý žalobní důvod, jakož i námitka protiprávnosti týkající se čl. 7 odst. 8 třetího pododstavce jednacího řádu, tak musejí být zamítnuty v plném rozsahu.
- 207 V konečném důsledku je třeba zamítnout žalobu na neplatnost v rámci věci T-346/11 týkající se zbavení žalobce imunity.

K návrhu na náhradu škody ve věci T-346/11 týkající se zbavení imunity

- 208 Žalobce ve své žalobě uvádí pouze jedno návrhové žádání týkající se náhrady škody.
- 209 Parlament tento návrh zpochybňuje.
- 210 Podle ustálené judikatury je vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie ve smyslu čl. 340 druhého pododstavce SFEU za protiprávní jednání jeho orgánů vázán na splnění souboru podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům, skutečné existence tvrzené škody a existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a uplatňovanou škodou (viz rozsudek Gollnisch v. Parlament, bod 58 výše, bod 90, a citovaná judikatura).
- 211 Tyto tři podmínky vzniku odpovědnosti Společenství jsou kumulativní (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. září 1999, Lucaccioni v. Komise, C-257/98 P, Recueil, s. I-5251, bod 14, a rozsudek Tribunálu ze dne 6. prosince 2001, Emesa Sugar v. Rada, T-43/98, Recueil, s. II-3519, bod 59). Neexistence jedné z nich je tedy dostatečná pro zamítnutí žaloby na náhradu škody (rozsudek Tribunálu ze dne 17. prosince 2003, DLD Trading v. Rada, T-146/01, Recueil, s. II-6005, bod 74).
- 212 Jelikož v projednávaném případě není podmínka protiprávnosti jednání vytýkaného Parlamentu splněna, není jeho rozhodnutí o zbavení žalobce imunity stíženo žádnou protiprávností (viz bod 207 výše), nemůže vzniknout odpovědnost tohoto orgánu na základě čl. 340 druhého pododstavce SFEU a návrh na náhradu škody musí být zamítnut.

K žalobě na neplatnost a návrhu na náhradu škody ve věci T-347/11 týkající se rozhodnutí o odmítnutí chránit imunitu žalobce

- 213 Žalobce předkládá na podporu své žaloby na neplatnost podané proti rozhodnutí Parlamentu nechránit výsady a imunity šest žalobních důvodů podobných žalobním důvodům uvedeným v rámci věci T-346/11.
- 214 Zaprvé uvádí porušení článku 9 protokolu, zadruhé porušení „ustálené judikatury“ výboru Parlamentu pro právní záležitosti, zatřetí porušení zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, začtvrté porušení nezávislosti poslance, zapáté porušení ustanovení čl. 3 odst. 4 druhého pododstavce jednacího řádu týkajících se řízení, které by mohlo vést ke ztrátě mandátu poslance, a zašesté porušení zásady kontradiktornosti a práva na obhajobu.
- 215 Žalobce kromě toho ve své žalobě uvádí jedno návrhové žádání týkající se náhrady škody.
- 216 Parlament v podstatě zároveň namítá nepřípustnost žaloby, jelikož rozhodnutí o ochraně imunity podle jeho názoru představuje pouze stanovisko a nemůže změnit právní situaci dotčené osoby, přičemž se odvolává na judikaturu vyplývající z rozsudku Marra, bod 34 výše (bod 44), a neexistenci právního zájmu žalobce, jelikož jeho rozhodnutí o odejmutí imunity bylo přijato současně s rozhodnutím o odmítnutí chránit jeho imunitu, v rámci této žaloby.
- 217 Parlament mimoto zpochybňuje argumentaci žalobce a navrhuje zamítnout žalobní důvody, které žalobce uvádí na podporu své žaloby na neplatnost, jakož i jeho návrh na náhradu škody z důvodů podobných těm, které uvedl v rámci věci T-346/11.
- 218 Jak bylo uznáno ustálenou judikaturou, předmět sporu, jak byl vymezen návrhem na zahájení řízení, i právní zájem musejí přetrvat až do vydání soudního rozhodnutí, jinak je rozhodnutí ve věci samé bezpředmětné, což předpokládá, že žaloba může ve svém výsledku přinést prospěch účastníku řízení,

který ji podal (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise, C-362/05 P, Sb. rozh. s. I-4333, bod 42, a rozsudek Tribunálu ze dne 24. září 2008, Reliance Industrie v. Rada a Komise, T-45/06, Sb. rozh. s. II-2399, bod 35).

- 219 Vzhledem k zamítnutí žaloby podané proti rozhodnutí o zbavení imunity (viz bod 207 výše) je třeba konstatovat, že žalobce nemůže mít žádný prospěch z rozsudku, kterým by se rozhodlo o legalitě rozhodnutí Parlamentu nechránit jeho imunitu.
- 220 Totiž i v případě, že by bylo rozhodnutí nechránit imunitu žalobce zrušeno, což je nemožné, jelikož vznesené žalobní důvody jsou podobné těm, které byly zamítnuty výše v souvislosti s rozhodnutím o zbavení imunity, neměl by zrušující rozsudek vliv na právní situaci žalobce, jelikož by byl v každém případě nadále zbaven imunity, a v důsledku toho by Parlament nemohl současně chránit jeho imunitu.
- 221 Není namístě rozhodnout o žalobě na neplatnost ve věci T-347/11 týkající se rozhodnutí Parlamentu nechránit imunitu žalobce.
- 222 Pokud jde o žalobu na náhradu škody, je třeba v rámci podmínek vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie připomenutých v bodě 210 výše připomenout, že podle ustálené judikatury je podmínka týkající se existence příčinné souvislosti splněna, pokud existuje přímý vztah příčiny a následku mezi pochybením způsobeným dotčeným orgánem a dovolávanou škodou, přičemž tuto souvislost musí prokázat žalobce. Unii lze činit odpovědnou pouze za škodu, která dostatečně přímo vyplývá z protiprávního jednání dotčeného orgánu, to znamená, že toto jednání musí být hlavní příčinou škody. Naopak Unii nepřísluší napravovat veškeré škodlivé, i vzdálené, následky jednání jeho orgánů (viz rozsudek Gollnisch v. Parlament, bod 58 výše, bod 110, a citovaná judikatura).
- 223 V projednávaném případě, jelikož Parlament mohl pouze konstatovat, že není třeba rozhodnout o žádosti o ochranu imunity žalobce v rozsahu, v němž mu byla předložena žádost o zbavení jeho imunity, je třeba mít za to, že pouze rozhodnutí o této žádosti mu mohlo způsobit ujmu a že pouze toto rozhodnutí mohlo vést ke vzniku odpovědnosti Parlamentu, pokud by bylo protiprávní, což však nebylo (viz bod 212 výše).
- 224 Z toho vyplývá, že každopádně nelze prokázat žádnou příčinnou souvislost mezi údajnou nemajetkovou ujmu, tvrzenou žalobcem, a protiprávnostmi, kterými je podle jeho názoru stíženo rozhodnutí Parlamentu nechránit jeho imunitu.
- 225 Z toho plyne, že návrh na náhradu škody musí být zamítnut.

K nákladům řízení

- 226 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 227 Podle čl. 87 odst. 6 jednacího řádu, není-li vydáno rozhodnutí ve věci samé, rozhodne o nákladech řízení Tribunál dle volného uvážení.
- 228 Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a žalobce neměl ve věci T-346/11 ani v rámci žaloby na náhradu škody ve věci T-374/11 úspěch, je důvodné uložit mu náhradu nákladů řízení, včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba na neplatnost a návrh na náhradu nákladů řízení ve věci T-346/11 se zamítají.**
- 2) **O žalobě na neplatnost ve věci T-347/11 není namístě rozhodnout.**
- 3) **Žaloba na náhradu škody ve věci T-347/11 se zamítá.**
- 4) **Bruno Gollnischovi se ukládá náhrada nákladů řízení, včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření ve věcech T-346/11 a T-347/11.**

Azizi

Frimodt Nielsen

Kančeva

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 17. ledna 2013.

Podpisy.

Obsah

Právní rámec	1
Protokol o výsadách a imunitách	1
Jednací řád Parlamentu	2
Skutečnosti předcházející sporu	5
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	7
Právní otázky	8
Úvodní poznámky	8
K režimu poslanecké imunity stanovenému protokolem	8
K rozlišení, které je třeba činit mezi zbavením imunity a ochranou imunity ve smyslu protokolu	9
K výkonu práva podat žalobu a k rozsahu přezkumu vykonávaného Tribunálem v takovém rámci	11
K žalobě na neplatnost ve věci T-346/11, týkající se zbavení imunity žalobce	11
K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 9 protokolu a k čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zásahu do nezávislosti poslance	11
K druhému a třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícím z porušení „ustálené judikatury“ výboru pro právní záležitosti Parlamentu v oblasti svobody projevu a fumus persecutionis, a z porušení zásad právní jistoty, ochrany legitimního očekávání a rovného zacházení	14
– K právní povaze sdělení č. 11/2003 a přezkumu vykonávanému Tribunálem	15
– K napadenému aktu	18

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení ustanovení jednacího řádu týkajících se řízení, které by mohlo vést ke ztrátě mandátu poslance	19
K šestému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady kontradiktornosti a práva na obhajobu .	20
– Ke konání plenárního zasedání.....	21
– K právu poslance vystoupit při rozpravě stanovenému čl. 7 odst. 8 jednacího řádu	24
– K ostatním výhradám žalobce týkajícím se průběhu řízení.....	24
K návrhu na náhradu škody ve věci T-346/11 týkající se zbavení imunity.....	26
K žalobě na neplatnost a návrhu na náhradu škody ve věci T-347/11 týkající se rozhodnutí o odmítnutí chránit imunitu žalobce	26
K nákladům řízení	27